

Ivan / Simon

Rada pre vysielanie a retransmisiu Dobrovičova 8, P.O.Box 155, 810 00 Bratislava 1	
11-07-2013	
Podanie číslo: 3519	Číslo spisu:
Prílohy/čísly:	Výbavuje: <i>RG</i>

Rozhodnutie nadobudlo právoplatnosť
dňa 11.07.2013

vykonateľnosť dňa 13.08.2013

Najvyšší súd Slovenskej republiky

dňa 17.07.2013 *Čižek*

ROZSUDOK

V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Ivana Rumanu a zo sudcov JUDr. Jany Zemkovej PhD. a JUDr. Gabriely Gerdovej v právnej veci navrhovateľky: **MAC TV, s.r.o.**, Brečtanová 1, Bratislava, právne zastúpená Advokátskou kanceláriou Bugala - Ďurček, s.r.o., Drotárska cesta 102, Bratislava, proti odporkyne: **Rada pre vysielanie a retransmisiu**, Dobrovičova 8, Bratislava, v konaní o opravnom prostriedku navrhovateľky proti rozhodnutiu odporkyne č. RP/010/2013 zo dňa 12. februára 2013, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky **n e p r e d l o ž í** Ústavnému súdu Slovenskej republiky návrh na začatie konania o súlade ustanovenia § 16 ods. 3 písm. l/ zákona č. 308/2000 Z.z. s Ústavou Slovenskej republiky. Návrh na prerušenie konania **z a m i e t a**.

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozhodnutie odporkyne RP/010/2013 zo dňa 12. februára 2013 **p o t v r d z u j e**.

Navrhovateľke **u k l a d á** povinnosť zaplatiť súdny poplatok v sume 500 € do 30 dní odo dňa právoplatnosti rozhodnutia na účet Najvyššieho súdu Slovenskej republiky vedený v Štátnej pokladnici, Bratislava.

Navrhovateľke právo na náhradu trov konania **n e p r i z n á v a**.

Odôvodnenie

I.

Napadnutým rozhodnutím č. RP/010/2013 zo dňa 12.02.2013 odporkyňa (ďalej aj Rada) rozhodla podľa § 64 ods. 1 písm. d/ zákona č. 308/2000 Z.z. o vysielaní a retransmisii a o zmene zákona č. 195/2000 Z.z. o telekomunikáciách v znení neskorších predpisov (ďalej len zákon č. 308/2000 Z.z.) o tom, že navrhovateľka ako účastníčka správneho konania č. 466-PLO/O-5660/2012 porušila povinnosť ustanovenú v § 16 ods. 3 písm. l/ zákona č. 308/2000 Z.z. tým, že nedodala Rade na jej vyžiadanie súvislý záznam vysielania programu *Farmár hľadá ženu* zo dňa 08.09.2012 o cca 20:20 hod. vysielaného na programovej službe JOJ. Za uvedené bola navrhovateľke podľa ustanovenia § 64 ods. 1 písm. d/ zákona č. 308/2000 Z.z. uložená sankcia – pokuta určená podľa § 67 ods. 2 písm. a/ zákona č. 308/2000 Z.z. vo výške 1.500 €.

Proti uvedenému rozhodnutiu podala navrhovateľka odvolanie – opravný prostriedok. Navrhovateľka má za to, že nebola povinná Rade predložiť záznam z vysielania a to ani na jej vyžiadanie, keďže takáto povinnosť neoprávnene zasahuje do jej ústavou a Dohovorom garantovaných práv. Spôsob, akým dochádza k získavaniu dôkazu – záznamu vysielania programu porušuje právo vysielateľa na inú právnu ochranu a právo na spravodlivé súdne konanie, a to v intenciách trestnoprávnej zásady „neobviňovať seba samého“. Pritom poukázala na rozhodnutia Európskeho súdu pre ľudské práva *Saunders v. Spojené kráľovstvo*, *Funke v. Francúzsko*, *Allen v. Spojené kráľovstvo*, *Martinen v. Fínsko*, *Chambaz v. Švajčiarsko*, ako aj na rozhodnutie *Bykov v. Rusko*. Podľa navrhovateľky je ustanovenie § 16 ods. 3 písm. l/ zákona č. 308/2000 Z.z. v priamom rozpore s ustanoveniami čl. 46 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len Ústava) a čl. 6 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len Dohovor), pričom navrhovateľka uplatnila na predmetné ustanovenie test uplatňovaný Európskym súdom pre ľudské práva a posudzovala charakter donútenia, stupeň donútenia, existenciu procesných postupov ochrany a mieru využitia získaných dôkazov. Podľa navrhovateľky predstavuje ustanovenie § 16 ods. 3 písm. l/ zákona č. 308/2000 Z.z. excesívne donútenie vo forme zákona, na základe ktorého je vysielateľ pod hrozbou spáchania správneho deliktu a uloženia sankcie donútený vyprodukovať a odovzdať Rade, ako orgánu verejnej moci dôkaz, ktorý je následne použitý v jeho neprospech na preukázanie spáchania správneho deliktu a uloženia sankcie.

Konanie vysielateľa, na základe ktorého nedodal záznamy z vysielania na vyžiadanie Rady nemožno klasifikovať ako protiprávne, ktoré síce môže naplňať znaky správneho deliktu, avšak tu existuje okolnosť, ktorá vylučuje protiprávnosť tohto konania. Medzi okolnosť vylučujúcu protiprávnosť správneho deliktu patrí výkon práva a povinnosti. Nedodaním záznamu vysielania vysielateľ len realizoval výkon svojho práva „neobviňovať seba samého“, ktoré mu zaručuje Ústava a Dohovor.

V súvislosti s formou zákonného ustanovenia § 16 ods. 3 písm. l/ zákona č. 308/2000 Z.z. navrhovateľka navrhla, aby najvyšší súd prerušil konanie vo veci samej a aby

sa v predmetnej veci obrátil na Ústavný súd Slovenskej republiky (ďalej len ústavný súd) s predbežnou otázkou, či je ustanovenie § 16 ods. 3 písm. l/ zákona č. 308/2000 Z.z., na základe ktorého je účastník konania povinný na vyžiadanie Rady doložiť záznam z televízneho vysielania, v súlade s čl. 46 Ústavy a čl. 6 Dohovoru, v kontexte práva účastníka konania neobviňovať seba samého a neprodukovať dôkazy vo svoj neprospech a zároveň, aby najvyšší súd navrhol pozastavenie účinnosti ustanovenia § 16 ods. 3 písm. l/ zákona č. 308/2000 Z.z. až do právoplatného rozhodnutia ústavného súdu o uvedenej otázke.

Na záver navrhovateľka poukázala na neprimeranosť uloženia vysokej pokuty za porušenie predmetnej povinnosti, najmä s prihliadnutím na rozhodovaciu prax Rady v obdobných veciach proti iným vysielateľom.

Na základe uvedených skutočností navrhovateľka navrhla, aby najvyšší súd zrušil napadnuté rozhodnutie Rady a vec jej vrátil na ďalšie konanie a zároveň zaviazal Radu na úhradu trov konania a trov právneho zastúpenia vysielateľa.

III.

Odporkyňa v písomnom vyjadrení zo dňa 07.05.2013 k odvolaniu navrhovateľky uviedla, že pre naplnenie kritérií pokračujúceho správneho deliktu je potrebné, aby porušenia zákona napĺňali rovnakú skutkovú podstatu správneho deliktu, aby išlo o čiastkové útoky toho istého páchatel'a spojené objektívnou časovou súvislosťou a existovala zároveň subjektívna súvislosť – jednotiaci zámer páchatel'a. Pri porušení § 33 ods. 4 písm. a/ zákona č. 308/2000 Z.z. viacerými čiastkovými útokmi išlo o kontinuálne vysielanie reklamy v rozpore s podmienkami stanovenými zákonom. Pri porušení § 16 ods. 3 písm. l/ zákona č. 308/2000 Z.z. išlo o omisívne konanie, kedy vysielateľ po výzve odporkyne splniť si svoju zákonnú povinnosť, nekonal. V tomto prípade tu nemohla existovať subjektívna súvislosť. Jednotiaci zámer u páchatel'a správneho deliktu nemohol existovať, keďže páchatel' nemohol vopred vedieť, že bude vyzvaný na doručenie záznamu svojho vysielania, a teda ani nemohol vopred predpokladať, že sa správneho deliktu dopustí. Časová súvislosť takisto nemohla byť daná z vôle vysielateľa, nakoľko časová súvislosť ich spáchania je náhodná a je daná výzvou Rady na doručenie záznamov vysielania. Z uvedených dôvodov nejde o pokračovanie správny delikt.

Záznam vysielania, ktorý poskytuje navrhovateľka odporkyni nie je dôkazom usvedčujúcim ju zo spáchania správneho deliktu. Záznam vysielania je podkladom pre rozhodnutie a jeho hodnota spočíva v tom, že presne a úplne zachytáva skutkový stav. Jeho poskytnutie však nie je možné považovať za sebausvedčenie. Vysielateľ si poskytnutím záznamu vysielania len plní povinnosť vyplývajúcu zo zákona. Poskytovanie informácií o svojej činnosti podnikateľskými subjektmi je v prípade kontinuálne vykonávaných podnikateľských aktivít úplne bežné. Predkladanie záznamov vysielania má úplne inú kvalitu ako predkladanie dôkazov proti sebe. Podľa odporkyne je povinnosť podľa § 16 ods. 3 písm. l/ zákona č. 308/2000 Z.z. v súlade s právnym poriadkom Slovenskej republiky, ako aj s ústavnými princípmi a nezasahuje do procesných práv navrhovateľky, nie je dôvod na prerušenie konania a predloženie veci Ústavnému súdu Slovenskej republiky.

S výškou sankcie sa odporkyňa náležite vysporiadala, keď vzala do úvahy najmä rozsah a dosah vysielania, mieru zavinenia, trvanie a následky porušenia povinnosti, závažnosť správneho deliktu a predchádzajúce sankcie uložené navrhovateľke. Navrhovateľka sa tohto správneho deliktu dopustila opakovane. Navrhovateľka bola už v minulosti za porušenie tohto ustanovenia viackrát sankcionovaná a keďže predchádzajúce sankcie nepôsobili na navrhovateľku preventívne a výchovne, je odôvodnené ukladanie vyššej sankcie, pričom uložená sankcia nedosahuje ani štvrtinu stanoveného rozsahu pre uloženie sankcie za tento správny delikt.

Na základe uvedených skutočností odporkyňa navrhla aby najvyšší súd rozhodnutie odporkyne č. RP/010/2013 zo dňa 12.02.2013 potvrdil.

IV.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd vecne príslušný na preskúmanie zákonnosti rozhodnutia odporkyne na základe podaného opravného prostriedku preskúmal napadnuté rozhodnutie postupom podľa § 246 ods. 2 písm. a/ v spojení s § 250l ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len O.s.p.) a § 64 ods. 6 zákona č. 308/2000 Z.z. a na pojednávaní súdu dňa 11.06.2013 po preskúmaní dôvodov uvedených v opravnom prostriedku a po oboznámení sa s ústnymi vyjadreniami zástupcov účastníkov konania, ako aj s obsahom pripojeného administratívneho spisu č. 466-PLO/O-5660/2012, s obsahom rozhodnutia Rady č. RP/010/2013 zo dňa 12.02.2013, dospel k záveru, že opravný prostriedok navrhovateľky nie je dôvodný.

Predmetom preskúmaného konania v danej veci je rozhodnutie a postup odporkyne, ktorej rozhodnutím bola navrhovateľke uložená sankcia podľa § 64 ods. 1 písm. d/ zákona č. 308/2000 Z.z. za porušenie povinnosti podľa § 16 ods. 3 písm. l/ zákona č. 308/2000 Z.z., podľa ktorého „vysielať je povinný uchovávať súvislé záznamy vysielania počas 45 dní odo dňa ich vysielania v zodpovedajúcej kvalite; na vyžiadanie rady poskytne vysielateľ záznam vysielania na zvyčajnom technickom nosiči, ktorého druh určí rada v licencií po dohode s vysielateľom“. V danom prípade vysielateľ porušil povinnosť ustanovenú zákonom tým, že v stanovenej lehote nedodal Rade na jej vyžiadanie súvislý záznam vysielania programovej služby JOJ zo dňa 08.09.2012 cca 20:20 hod.

Úlohou najvyššieho súdu v zmysle jednotlivých odvolacích dôvodov bolo posúdiť, či postup odporkyne v správnom konaní bol v súlade so zákonom, či je preukázané nedodanie požadovaného záznamu vysielania a či bola v súlade so zákonom uložená sankcia.

Podľa § 16 ods. 3 písm. l/ zákona č. 308/2000 Z.z. vysielateľ je povinný uchovávať súvislé záznamy vysielania počas 45 dní odo dňa ich vysielania v zodpovedajúcej kvalite; na vyžiadanie rady poskytne vysielateľ záznam vysielania na zvyčajnom technickom nosiči, ktorého druh určí rada v licencií po dohode s vysielateľom.

Senát poukazuje na prejudikatúru vo svojej rozhodovacej činnosti, a to rozsudok vo veci sp. zn. 3SŽ/21/2012 zo dňa 29.01.2013 vo veci navrhovateľa MAC TV s.r.o c/a Rada pre vysielanie a retransmisiiu.

„K námietke navrhovateľa, že vyžiadanim záznamu vysielania podľa § 5 ods. 1 písm. m/ v spojení s § 16 ods. 3 písm. l/ zákona č. 308/2000 Z.z. došlo k porušeniu princípu prezumpcie neviny najvyšší súd poukazuje na to, že ide o plnenie povinnosti vysielateľa stanovenej explicitne zákonom. Prevádzkovanie vysielania je licencovanou činnosťou, na ktorú sú kladené osobitné požiadavky, medzi ktoré patrí i uchovávanie súvislého záznamu z vysielania počas 45 dní odo dňa ich vysielania v zodpovedajúcej kvalite a povinnosť na vyžiadanie rady ich poskytnúť na zvyčajnom technickom nosiči, ktorého druh určí rada v licencií po dohode s vysielateľom. Ide o povinnosť, ktorá je súčasťou licencie na vysielanie a má evidenčný a archivačný charakter. Obdobnú povinnosť majú vysielatelia aj v iných krajinách napr. v Českej republike (§ 32 ods. 1 písm. l/ zák. č. 231/2001 Sb. v znení neskorších predpisov). Samotnú existenciu tejto povinnosti senát nevníma ako rozpornú s Dohovorom o ochrane ľudských práv a základných slobôd (Oznámenie č. 209/1992 Zb.). Ide o predloženie „pasívneho záznamu“ vysielateľom, ktoré nevykazuje znaky podávania svedectva vo svoj neprospech. Plnenie tejto povinnosti nie je spojené s požiadavkou na podávanie vysvetlení, svedectiev, respektíve akejkolvek aktívnej činnosti.

Naopak ako už bolo zmienené druh technického nosiča, na ktorom vysielateľ poskytne rade svoj záznam vysielania (§ 16 ods. 3 písm. l/ zákona č. 308/2000 Z.z.) je súčasťou rozhodnutia a implicitne obsahuje záväzok k plneniu tejto povinnosti (§ 49 ods. 4 písm. j/ zák. č. 308/2000 Z.z.). Prevádzkovanie vysielania je určitou výsadou podnikateľského subjektu na mediálnom trhu a plnenie povinností vysielateľa preberá dobrovoľne“.

Podľa § 5 ods. 1 písm. m/ zákona č. 308/2000 Z.z. do pôsobnosti rady v oblasti výkonu štátnej správy patrí žiadať záznamy vysielania od vysielateľov v prípade potreby.

K námietke navrhovateľky týkajúcej sa posúdenia skutku ako pokračujúceho správneho deliktu senát najvyššieho súdu uvádza, že skutočnosť, že navrhovateľka vo viacerých individualizovaných prípadoch nereagovala na výzvy Rady na predloženie záznamov vysielania sama osebe neznamena, že jednotlivé prípady vykazujú akúkoľvek súvislosť (vecnú, časovú), ale naopak, daný prípad má nesporne samostatný skutkový základ spočívajúci v tom, že vysielateľ nepredložil konkrétny záznam vysielania, hoci bol o daný konkrétny záznam požiadany. Navrhovateľka nepreukázala žiadnu časovú súvislosť nepredloženia záznamov, pretože ani nemohla predpokladať, v koľkých prípadoch a kedy o ne bude požiadaná. Za jednotiaci zámer nepredloženia záznamov nemožno považovať prípadné rovnaké právne úvahy a dôvody na ich nepredloženie. V prejednávanej veci súd nezistil pochybenie pri právnej kvalifikácii samostatného skutku uvedeného vo výroku rozhodnutia.

Podľa navrhovateľky je povinnosť predloženia záznamu vysielania v rozpore s právom vysielateľa na inú právnu ochranu a na spravodlivé súdne konanie v intenciách trestnoprávnej zásady neobviňovať seba samého. V tejto súvislosti senát najvyššieho súdu poukazuje na niektoré skoršie rozhodnutia najvyššieho súdu sp. zn. 5SŽ/18/2011, 8SŽ/15/2011,

8SŽ/29/2011, ako aj na rozhodnutia ústavného súdu sp. zn. IV. ÚS 620/2012 zo dňa 14.12.2012, IV. ÚS 12/2013 zo dňa 10.01.2013.

V prejednávanej veci sa senát najvyššieho neodklonil od uvedenej ustálenej judikatúry oboch súdov.

Porušenie zákazu donucovania k sebaobviňovaniu (*nemo tenetur se ipsum accusare*) môže podľa ustálenej judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva viesť v určitých prípadoch k porušeniu čl. 6 Dohovoru, avšak v prejednávanej veci išlo o splnenie zákonom stanovenej povinnosti, navrhovateľka nekonala ako osoba obvinená, resp. podozrivá zo spáchania správneho deliktu v priebehu konania o správnom delikte. Preto ani nebol dôvod, aby navrhovateľka musela využiť okolnosť, vylučujúcu protiprávnosť konania, konkrétne v rámci realizácie svojho práva „neobviňovať seba samého“.

Záznam vysielania, ktorý si odporkyňa v súlade so zákonom vyžiadala, presne a úplne zachytáva skutkový stav, obsah vysielania. V čase vyžiadania si záznamu ešte neprebiehala správne konanie voči navrhovateľke. Vyžiadanie si záznamu vysielania ako jednej z foriem výkonu dohľadu nad dodržiavaním právnych predpisov upravujúcich vysielanie a jeho predloženie nie je predložením dôkazu proti sebe, ale poskytnutím informácií o svojej činnosti, s ktorým počíta všeobecne záväzný právny predpis. Takto získaný záznam, ktorý sa v správnom konaní môže stať podkladom pre rozhodnutie, nie je možné považovať za nezákonný, resp. neprípustný, ako to v podanom odvolaní navodzuje navrhovateľka.

V zmysle ustanovenia § 5 ods. 1 písm. m/ zákona č. 308/2000 Z.z. je Rade zverené oprávnenie vyžiadať záznamy vysielania. V tomto prípade nejde o zásah do práv vysielateľov – ukladanie povinností ako sa nesprávne domnieva navrhovateľka, keďže povinnosť predložiť záznam vysielania nevzniká vydaním administratívneho rozhodnutia, ale táto povinnosť je povinnosťou vyplývajúcou priamo zo zákona (§ 16 ods. 3 písm. l/ zákona č. 308/2000 Z.z.).

Taktiež aj ústavný súd vo svojom rozhodnutí sp. zn. IV. ÚS 12/2013 zo dňa 10.01.2013 uviedol: „Zabezpečenie dôkazu má okrem zabezpečovacej funkcie aj funkciu preventívnu, ktorá sa prejavuje najmä v tom, že bráni vzniku situácie, keď by sa jeden z účastníkov konania bez vlastného zavinenia mohol dostať do stavu dôkaznej núdze z dôvodu absencie relevantného dôkazného prostriedku. Preto povinnosť uloženú sťažovateľke predložiť súdu na dátovom nosiči odvysielanú reportáž nemožno v žiadnom prípade kvalifikovať ako prenesenie dôkazného bremena zo žalobcu na sťažovateľku (II. ÚS 25/2012). Taktiež už ústavný súd uviedol, že výklad § 16 písm. e) zákona o vysielaní a retransmisii (v znení účinnom do 14. decembra 2009, pozn.), podľa ktorého je vysielateľ povinný na požiadanie rady predložiť súvislý záznam vysielania [a to bez ohľadu na to, že slovné spojenie „súvislé záznamy“ nie je explicitne uvedené v predmetnej povinnosti za bodkočiarkou, ale iba pri povinnosti na uchovávanie súvislých záznamov vysielania počas 30 dní odo dňa ich vysielania v zodpovedajúcej kvalite (povinnosť pred bodkočiarkou)], je vecne správny a z ústavného hľadiska bez akýchkoľvek pochybností akceptovateľný. Ak totiž zákon ukladá vysielateľovi povinnosť uchovávať v zákonom ustanovenej lehote súvislý

záznam vysielania, môže rada reálne skontrolovať splnenie, resp. nesplnenie tejto povinnosti vysielateľom len tak, že si od vysielateľa vyžiada súvislý záznam vysielania, a tento je vysielateľ povinný jej poskytnúť na zvyčajnom technickom nosiči. Za stavu, keď je povinnosťou vysielateľa predložiť rade súvislý záznam vysielania, je aj možnosť uloženia pokuty podľa § 67 ods. 2 písm. b) zákona o vysielaní a retransmisii viazaná na nesplnenie povinnosti predložiť rade súvislý záznam vysielania (a to bez ohľadu na to, či bol tento súvislý záznam rade sťažovateľkou poskytnutý dodatočne), a nielen na nepredloženie žiadneho záznamu (IV. ÚS 92/09).“

Na základe uvedených skutočností dospel senát najvyššieho súdu k záveru, že nie je dôvod na postup, ktorý navrhla navrhovateľka. Preto najvyšší súd konanie vo veci samej neprerušil a neobrátil sa na Ústavný súd Slovenskej republiky s otázkou, či je ustanovenie § 16 ods. 3 písm. l/ zákona č. 308/2000 Z.z. v súlade s čl. 46 Ústavy a s čl. 6 Dohovoru.

Pri výške uloženej pokuty sa odporkyňa zákonne relevantným spôsobom vysporiadala s kritériami pre určenie výšky pokuty podľa § 64 ods. 2, 3 zákona č. 308/2000 Z.z., keď uviedla, že navrhovateľka bola za porušenie rovnakej zákonnej povinnosti sankcionovaná v iných konaniach, poukázala na výšku skôr uložených pokút, ako aj na to, že navrhovateľka je multiregionálnym vysielateľom, je za správny delikt objektívne zodpovedná, porušením povinnosti znemožňovala odporkyňi výkon kompetencií, zmonitorovanie predmetného záznamu, a tým výkon úloh pri dohliadaní na dodržiavanie právnych predpisov, ako aj na stredne vysokú závažnosť správneho deliktu, keďže sa ho dopustila opakovane.

Ukladanie pokút za správne delikty sa uskutočňuje v rámci úvahy správneho orgánu (diskrečná právomoc), zákonom dovoleného rozhodovacieho procesu, v ktorom správny orgán v zákonom stanovených limitoch uplatňuje svoju právomoc a určí výšku sankcie, pričom použitie správnej úvahy musí byť v súlade so zásadami logického uvažovania a rozhodnutie, ktoré je výsledkom tohto procesu (uváženia) musí byť aj náležite zdôvodnené.

Odporkyňa svoju diskrečnú právomoc použila v rámci zákonného rozpätia (pokuta bola uložená vo výške 1.500 €, pokutu podľa § 67 ods. 2 písm. a/ zákona č. 308/2000 Z.z. možno uložiť vo výške od 165 € do 6.638 €), z tohto rámca žiadnym spôsobom nevybočila, inštitút správnej úvahy nezneužila a svoje rozhodnutie dostatočným spôsobom zdôvodnila. Z uvedených dôvodov najvyšší súd musel skonštatovať, že správna úvaha pri výške a druhu pokuty bola použitá v súlade so zákonom.

Keďže v rozsahu navrhovateľkou vymedzených odvolacích dôvodov nebolo zistené pochybenie pri aplikovaní relevantných zákonných ustanovení, najvyšší súd s poukazom na vyššie uvedené napadnuté rozhodnutie Rady č. RP/078/2012 zo dňa 06.11.2012 podľa § 250q ods. 2 O.s.p. potvrdil.

Senát zamietol návrh navrhovateľky na predloženie návrhu Ústavnému súdu Slovenskej republiky na začatie konania o súlade ustanovenia § 16 ods. 3 písm. l/ zákona č. 308/2000 Z.z. s Ústavou a s Dohovorom z dôvodu, že z argumentov prezentovaných

navrhovateľkou a s prihliadnutím na doterajšie poznatky senátu o stave judikatúry ústavného súdu a Európskeho súdu pre ľudské práva k princípu zákazu „sebausvedčovania“ nemal osvedčenú potrebnú mieru relevantnosti na predloženie návrhu ústavnému súdu. Nezistil existenciu rozhodnutia Európskeho súdu pre ľudské práva, ktoré by bolo aplikovateľné na skutkovo obdobnú situáciu vysielateľa, ktorý na základe zákonnej povinnosti predkladá správny orgán záznam z vysielania.

Vzhľadom na to, že rozhodnutie podľa § 109 ods. 1 písm. b/ O.s.p. bolo zásadnou právnou otázkou, najvyšší súd o nej rozhodol priamo vo výroku rozsudku. Vychádzal pritom z ustálenej súdnej praxe, ktorá pripúšťa, aby o otázkach o ktorých rozhoduje uznesením (napr. čiastočné zastavenie konania) sa rozhodlo i priamo v rozsudku, ak rozhodovaná otázka má bezprostrednú súvislosť s predmetom konania, o ktorom sa rozhoduje vo výroku rozsudku. Navyiac táto otázka úzko súvisí s právom na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky.

O uložení povinnosti zaplatiť súdny poplatok rozhodol najvyšší súd podľa § 2 ods. 4 veta druhá a § 5 ods. 1 písm. h/ zákona č. 71/1992 Zb. o súdnych poplatkoch a poplatku za výpis z registra trestov v znení neskorších predpisov a položky č. 10 písm. g/ Sadzobníka súdnych poplatkov ako prílohy k uvedenému zákonu v znení účinnom od 01. októbra 2012, podľa ktorého je navrhovateľka povinná zaplatiť na účet súdu súdny poplatok v sume 500 €. Účet najvyššieho súdu je vedený v Štátnej pokladnici pod č. 700 006 1219/8180.

O náhrade trov konania najvyšší súd rozhodol podľa § 250k ods. 1 O.s.p. v spojení s § 250l ods. 2 O.s.p. tak, že navrhovateľke právo na náhradu trov konania nepriznal, keďže v konaní nemala úspech.

Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3:0 (§ 3 ods. 9 zákona č. 757/2004 Z.z. o súdoch v znení účinnom od 01.05.2011).

P o u č e n i e : Proti tomuto rozsudku opravný prostriedok **nie** je prípustný.

V Bratislave dňa 11. júna 2013

JUDr. Ivan R U M A N A, v.r.
predseda senátu

Za správnosť vyhotovenia:
Emília Čičková